

SCHAKEL

SINT-PIETERSCOLLEGE
LÉON THEODORSTRAAT 167

JETTE

1090 JETTE

INHOUD

Voorwoord	3
ACTIEF	
Back to Pompeii	4
Nieuw: de vijfdes trokken naar Berlijn	6
Radio MTWE	8
Asgard: de wolken voorbij	9
Zomer op het Sint-Pieterscollege: de eerste 'SPC zomert' is een succes	10
INFORMATIEF	
Schakeltjes	12
Lief en leed	13
Vragen aan ... meneer Delchambre	16
Vrijwilligerswerk in ivoorkust: verrijkend maar niet altijd gemakkelijk	18
SPORTIEF	
Lukas Hovelaque op ontdekkingsstocht door de atletiekwereld	14
CURSIEF	
Het geluid van botten	21
ARCHIEF	
À la recherche du temps perdu: mijmeringen van een oud-leerling	22
Cover vooraan en achteraan: de 20 km van Brussel	

COLOFON
SCHAKEL
juni 2026

driemaandelijks tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Anna Bloemen
Jeffrey Dekeyser
Erik de Schrijver
Hans De Valck
Willy Goossens
Lukas Kestens
Johan Pijpops
René Van Noyen

Léon Theodorstraat 167
1090 Jette
tel. 02/426 85 15
fax 02/425 47 50

E-MAIL
info@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE
secretariaat van het college

DRUK
Leleu Group

FOTO'S
Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER
Jasenska Van den Bergh
Léon Theodorstraat 167
1090 Jette

VOORWOORD

De zon schijnt, het is mooi weer en we wachten allemaal tot het einde van het schooljaar om de zomer te verwelkomen. Als leerling van het 6de wacht ik helaas ook om gedag te zeggen aan het Sint-Pieterscollege, aan mijn medeleerlingen, leerkrachten en aan de mooie herinneringen van de voorbije zes jaar. Ik weet dat het altijd hetzelfde is en dat in de laatste Schakel het voorwoord altijd gaat over hoe we het hier als 6de-jaars hebben ervaren en dat jullie dit waarschijnlijk niet meer willen lezen, maar toch zal ik het doen.

De laatste week in het middelbaar komt eraan, de laatste toets is net geweest, de laatste les Grieks. Stilte in mijn hoofd wanneer ik beseft dat ik hier al zes jaar zit. Dit was niet zomaar een school, maar een plek waar ik mijn vrienden heb ontmoet, waar ik ben opgegroeid tot de persoon die ik nu ben. Ik denk aan alle momenten waarop ik hier mijn leukste herinneringen heb beleefd, maar ook wel slechte, en het belangrijkste, waar ik mezelf kon zijn.

We waren corona-kindjes die nu binnenkort gaan afstuderen. Kinderen die de gezichten van de leerkrachten en medeleerlingen tijdens dat eerste jaar niet kenden door het mondkapje. En toen het eindelijk weg mocht, was iedereen geschokt. Maar intussen zijn we de gezichten heel gewoon. Ik denk aan alle leuke driedaagses die we hebben meegemaakt. Aan Gent, Amsterdam, vervolgens Duitsland en onze eindejaarsreis in Malta. Leuke herinneringen en een plek die aanvoelde als thuis.

En nu verlaten we onze school, niet wetend of we hier zullen terugkeren. Daarom zeg ik niet alleen dag aan mijn schooljaar, maar eerder aan een stuk van mijn leven dat ik nooit zal vergeten. En dit heb ik allemaal te danken aan mijn leerkrachten, het personeel, mijn medeleerlingen, vrienden en mijn klasgenoot, die er altijd waren voor me. En met dit stukje tekst wil ik iedereen bedanken die mijn ervaring op deze school nog leuker heeft gemaakt, en ik wens jullie allen dezelfde ervaring toe!

Christelle Aho
6 GRLA

ACTIEF

Back to Pompeii

Het is 24 oktober in het jaar 79 na Christus, ten zuidoosten van Rome op het Italiaanse schiereiland. De bewoners van de stad Pompeii voelen haast letterlijk de grond onder hun voeten wegzakken. De Vesuvius, een vulkaan die vandaag de dag nog steeds actief is, barst uit. De teloorgang van de stad en haar inwoners is een feit; de lavastromen zorgen er echter voor dat de restanten van de stad goed bewaard zijn gebleven, te meer omdat de stad na de uitbarsting in de vergetelheid geraakte, en pas aan het einde van de 16de eeuw teruggevonden werd. Daardoor is het voor archeologen mogelijk om erg precies de stad te reconstrueren zoals die er moet hebben uitgezien voor de uitbarsting. Dat is precies wat de tentoonstelling Back to Pompeii beoogt: de bezoeker het gevoel

geven dat hij rondloopt in Pompeii, vlak voor de vulkaanuitbarsting.

Bij aankomst wandel je binnen in het atrium van een Romeins huis ('domus') van een welgesteld gezin. Daar zie je de typische elementen van een Romeins huis, zoals bv. een lararium – dat is een altaar voor de huisgoden – of een fontein.

Het is trouwens de fictieve dochter van dat gezin die je via de audiogids door de hele tentoonstelling loodst. Na het bezoek in het atrium loop je door een hoofdstraat, waar je onder andere een bakkerij, een parfumerie en openbare fontein hebt. Ook zie je een reconstructie van een lesmoment. De Romeinen hadden geen aparte schoolgebouwen, de

leerlingen volgden les bij een leraar die door de ouders betaald werd. De lessen zelf gingen meestal door onder de zuilengaderingen, om toch enigszins beschermd te zijn tegen de bij momenten verzengende Italiaanse zon.

Ook fijn om te zien waren het thermopolium en de thermen. Een thermopolium zou je vandaag de dag

kunnen vergelijken met een snackbar waar je kant-en-klare maaltijden kan kopen. Thermen waren publieke badhuizen die je in vrijwel elke Romeinse stad terugvond. De thermen waren immers, behalve een plaats om te baden, ook uiterst geschikt om te sporten of voor sociaal contact.

De tentoonstelling eindigde met een VR-voorstelling. Na het opzetten van de VR-bril bevonden we ons virtueel in het amfiteater. Daar maakten we dan mee dat de vulkaan uitbarstte, het was haast alsof we ons effectief in Pompeii bevonden!

Het fijne aan deze tentoonstelling was dat alles

gereconstrueerd was zoals het er echt zou hebben uitgezien, waardoor de leerlingen zich echt in Pompeii konden wanen. Wie wél de echte restanten van het antieke Pompeii wil bewonderen, kan de site ter plekke gaan bezoeken in Italië. Nog regelmatig worden archeologische vondsten gedaan: wie weet wat er nog ligt te wachten om ontdekt te worden...

Anna Bloemen

ACTIEF

Nieuw: de vijfdes trokken naar Berlijn

De laatste week van april vond de langverwachte Berlijnreis plaats. Met het hele vijfde jaar spendeerden we vijf dagen in de Duitse hoofdstad. Maandagavond kwamen we na een vlotte busrit aan in de hippe Oost-Berlijnse wijk Friedrichshain, onze uitvalsbasis voor de rest van de week.

Onder een stralend zonnetje bleek Berlijn de perfecte multiculturele, moderne en hippe metropool voor onze schooluitstap. De leerlingen sportten er in de Tiergarten, bezochten een oude Stasi-gevangenis, ontdekten het Museumsinsel en verschillende monumenten ter nagedachtenis van slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. *Unterwegs* passeerden ook de iconische

Brandenburger Tor, de Reichstag en Alexanderplatz de revue.

Am Abend, wanneer de leerlingen vrije tijd kregen, werd er enthousiast gesupporterd voor Vincent Kompany in de Champions League, maakten ze kennis met de *Spätis* (Berlijnse avond- of nachtwinkels) en de lokale wereldkeuken.

In Berlijn loert de geschiedenis letterlijk om elke hoek. De laatste dag hielden we daarom nog een fietstocht langs enkele overblijfselen van de Berlijnse muur (East Side Gallery), de oude *Flughafen* Tempelhof en het hippe (maar drukke!) Kreuzberg. Afsluiten deden we op Walpurgisnacht in het Mauerpark, een belangrijke *Feierabend* (de vrije tijd na het werken) die de Berlijners best serieus nemen. De leerlingen verdwaalden

er langs vuurspektakels, live optredens en dj-sets. Zo proefden ze van een authentiek stukje Berlijn.

En of het een succes was!

Voor het leerkrachtenteam was het een plezier om met zo'n bende *neugierige* en *begeisterte* leerlingen op stap te zijn.

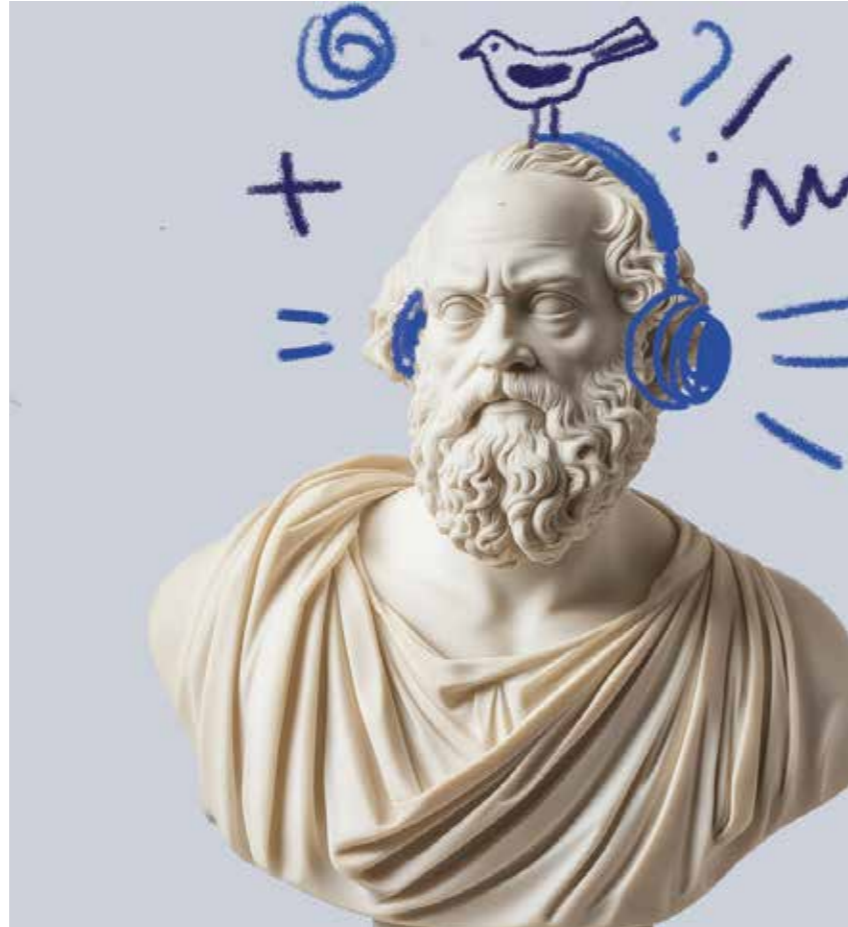
Lukas Kestens

ACTIEF

Radio MTWE

Radio Socrates, een project van Odisee Hogeschool, geeft Brusselse jongeren een plek om vrijuit te praten over thema's die hen raken. Via podcasts gaan ze in gesprek over identiteit, gevoelige onderwerpen en maatschappelijke kwesties. Zo wil het project polarisatie verminderen, begrip vergroten en jongeren stimuleren om kritischer te denken.

In 2 MTWE begon het traject met een verkenning van een aantal podcasts en het VRT-aanbod. Daarna kregen de leerlingen twee voorbereidende sessies met twee begeleiders, Steven en Dirk. Terwijl de een de klasgesprekken leidde, hield de ander zich voornamelijk bezig met de technische kant. Tijdens een workshop filosoferen werkte Steven met de leerlingen aan hun luisteren en spreekvaardigheden.

Wie dat wilde, nam deel aan een podcastopname van ongeveer twee uur, waarin leerlingen open en eerlijk spraken over thema's die zij belangrijk vinden. We kijken heel erg uit naar het resultaat! Zodra de montage klaar is, wordt de podcast

gedeeld op de website van de school.

Lukas Kestens

ACTIEF

Asgard: de wolken voorbij

Het Asgard-ballonproject was een leuke en leerrijke ervaring. In drie dagen konden verschillende scholen hun eigen ontworpen en gebouwde experimenten aan elkaar voorstellen en meevliegen met een weerballon van het KMI tot aan de grenzen van de ruimte.

Woensdag stonden de presentaties centraal. Elke groep stelde haar project voor en legde uit wat ze wilden meten en hoe het idee in elkaar zat. Op die manier zag men verschillende ideeën en begreep meteen ook hoe breed wetenschap kan zijn. Daarnaast was er de mogelijkheid om met een jonge wetenschapper van het Duitse ruimtevaart-agentschap te praten. Het was een interactief moment waar deelnemers vragen konden stellen over wat ze leuk vond aan haar werk, hoe zij haar job aanpakt en wat haar inspireert.

Donderdag was het de grote dag. De activiteiten vonden plaats in het KMI, waar workshops en uitleg rond wetenschap werden gegeven. Een van de boeiende workshops ging over planeten. Er waren nogmaals momenten om met wetenschappers te spreken en hen vragen te stellen.

Verder was er op donderdag ook de lancering om 12 uur van de twee ballonnen met de experimenten. Dat was een bijzonder moment, omdat het project nu een echte "start" kreeg.

Vrijdag volgden opnieuw presentaties, maar dan met de resultaten van iedereen. Voor sommige groepen liep het minder goed, bij ons hadden de batterijen het opgegeven. Toch werd de dag positief afgesloten. We eindigden de dag door allemaal samen pizza te gaan eten op onze school.

Het was een interessant project door de workshops en de presentaties, en vooral ook omdat je geïnspireerd werd door mensen die met wetenschap bezig zijn.

Sandra Gallo (4 NW 1)

ACTIEF

Zomer op het Sint-Pieterscollege: de eerste 'SPC zomert' is een succes

een streepje muziek gedacht. Een van de artiesten die optrad was Ricardo Delgado. Hij is een oud-leerling die de afgelopen weken wat roem vergaarde door indruk te maken in *The Voice van Vlaanderen*. Ook tijdens SPC Zomert wist Ricardo te ontroeren. Tussen haakjes: niet alleen Ricardo nam als oud-leerling deel aan *The Voice*; ook oud-leerling Hafsa Senhadji kon hoge toppen scheren in het VTM-

Op vrijdag 8 mei vond 'SPC zomert' plaats, de eerste editie van de zomerbar van het Sint-Pieterscollege. Deze nieuwe invulling van het jaarlijkse schoolfeest was meteen een schot in de roos. Onder een (onverhoopt) stralend zonnetje werd er gezellig bijgepraat bij een drankje en een hapje. Leerlingen vierden de start van het weekend, de leerlingen van

de eerste graad genoten nog na van hun uitstap. Oud-leerlingen die elkaar al even niet gezien hadden haalden herinneringen op met elkaar en met hun voormalige leerkrachten, ouders praatten met elkaar. Iedereen was zichtbaar aan het genieten.

Naast het voorzien van verscheidene hapjes en drankjes, werd er ook aan

programma. Daarnaast waagden ook veel leerlingen zich op het podium om hun muzikale talenten te tonen. Zo hoorden we enkele nummers die ook tijdens het schooltoneel opgevoerd werden. Het Sint-Pieterscollege beschikt duidelijk over getalenteerde leerlingen!

Ten slotte werden er ook leuke spelletjes voorzien, zoals Kubb of Mikado XXL: er was voor elk wat wils.

De sfeer zat goed, en iedereen vond het jammer dat het om 21 u al gedaan was. Geniet nog mee met ons na, met behulp van de fotoreportage. Wij kijken alvast samen met

jullie uit naar de editie van volgend jaar!

Anna Bloemen

SP.Ace in Noorwegen

Adrien Dethy (6 WEWI A), Lina Chahir (6 LAWI B) en Soufyane Missa (6 WEWI B) namen dit jaar deel aan het 27ste ESA-symposium in het kader van het SP.Ace-project. Ze presenteerden hun project in Trondheim, Noorwegen onder begeleiding van meneer de Schrijver.

Virtual Classroom Exchange

Meneer Vanlerberghe geeft momenteel Engelse les aan een enthousiaste groep jongeren in Hebron (Palestina). De klasgroepen 4 HUM, 4 NW 1 en 4 NW 2 kregen de kans om online met hen in gesprek te gaan. Zo kregen zij een beter inzicht in de moeilijke leefomstandigheden waarmee veel jongeren in de regio dagelijks worden geconfronteerd.

Erasmus+

Een tiental leerlingen van het vierde jaar ontvingen samen met de begeleidende leerkrachten een groep leerlingen uit Bremerhaven. De Duitse leerlingen maakten kennis met onze school en volgden enkele lessen. Daarna trokken onze leerlingen met hen de stad in om Brussel te verkennen. Onder meer het Europese Parlement en het Atomium stonden op het programma.

Opera Medusa

Eind mei trokken onze zesdejaars in het kader van de lessen esthetica naar de Muntchouwburg voor de opera Medusa. De voorstelling werd vooraf in de klas voorbereid door een medewerker van De Munt. Het verhaal van Medusa werd vanuit een

hedendaagse invalshoek gebracht, met bijzondere aandacht voor haar eigen perspectief.

 π -wedstrijd

Mehdi Echeeri uit 1 PLV A kon maar liefst 255 cijfers achter de komma onthouden bij de π -wedstrijd. Een nieuw schoolrecord!

Lief en leed**Overlijdens**

14/04/26	Prisca Heylbroeck, oud-II '94, oud-regisseur schooltoneel en dochter van oud-collega Nicole Lambert
27/04/26	Bernadette Coppens, oud-leerkracht en -secretariaatsmedewerker

Postbus Schakel

Schakel is er voor iedereen die nu of ooit affiniteit met het college heeft of had. Dan hebben we het zowel over (oud-)leerlingen als (oud-)leerkrachten. Bijgevolg proberen we er van en voor iedereen iets in te steken. Wellicht zijn we hier en daar toch iets uit het oog verloren? Heb je nog leuke nieuwtjes die in Schakel zouden kunnen komen? Laat zeker iets weten. Al wie nog bij ons op school zit, kan terecht bij *Postbus Schakel* in Smartschool. Sympathisanten van buiten het college, kunnen mailen naar schakel@sint-pieterscollege.be.

SPORTIEF

Lukas Hovelaque op ontdekkingstocht door de atletiekwereld

Op de laatste zondag van mei werd voor de 46ste maal de Twintig Kilometer door Brussel gelopen. Het evenement ging ook bij ons op school niet onopgemerkt voorbij, integendeel. Onder de impuls van sportleraar Oscar André werd een loopploeg gevormd met niet minder dan 84 geïnteresseerden. In dat team werden maar liefst 62 leerlingen bereid gevonden om de uitdaging aan te gaan. Daarbij ook Lukas Hovelaque, leerling van 5 MTWE, die er twee jaar geleden ook al eens bij was. Toen zette hij een tijd neer van 1u36'.

De jongeman uit Ganshoren was toen ook zonder specifieke voorbereiding naar het Jubelpark getrokken. Maar deze keer pakte hij het totaal anders aan. "Ik hoop toch minstens een kwartier sneller te lopen dan toen", klonk het

ambitievool voor de start. Lukas, die de dag voordien nog had deelgenomen aan een steeple-wedstrijd, hield woord. Hij finishte in een tijd van 1u19'26". "Het ging echt gewoon hoe ik het wilde, en ik ben dus echt superblij! Al voel ik het nu wel in mijn benen dat ik twee wedstrijden heb gelopen dit weekend."

"Ik heb altijd graag aan sport gedaan", vervolgt Lukas. "Dat sportieve kregen we trouwens van kleins af mee. Mijn vader was immers indertijd een getalenteerde 800-meter loper. Maar mijn eerste sportieve aandacht ging uit naar tennis. Ik was amper vier toen ik al aangesloten was bij de club Sport & Spel in Molenbeek. Drie uur per week ging ik in deze gezellige club naar de tennisles. Daarnaast speelde ik geregeld samen met vrienden. Tussenin ging ik ook naar de zwembles. Toen ik

negen was, kreeg ik een totaal andere sport in het vizier. Dat was dan ropeskipping. Ik gooide me heel intensief op deze discipline waar ik me kon uitleven in optredens en shows. Toch bleef de tennismicrobe kriebelen. Ik sloot vervolgens aan bij Les Hirondelles, een club uit Sint-Agatha-Berchem, waar ik geregeld uitkwam in de interclubwedstrijden."

"Maar toen ik op school via onze leraar L.O. kennis maakte met de loopsport, veranderde alles. Ik vond tennis om bepaalde redenen niet meer zo leuk. Lopen, dat zou het worden. Ik maakte vrij snel vorderingen en sloot aan bij de atletiekclub van Excelsior Brussel, waar ik meteen kennis maakte met een gestructureerde manier van trainen. Driemaal per week ben nu ik actief in het Koning Boudewijnstadion voor onder meer een bepaalde vorm van intervaltraining. Tweemaal per week onderhoud ik dan de basis door uithoudingstrainingen in het bos. Verder schenk ik nog voldoende aandacht aan rekoefeningen, in de hoop

op die manier vervelende blessures te kunnen vermijden."

Toch werd Lukas een paar keer in zijn opmars gehinderd. "Begin vorig jaar onderging ik een chirurgische ingreep, meer bepaald aan de keel. Omdat ik niet zo goed meer door mijn neus kon ademen, werd het gehemelte opengesneden en verbreed. Die operatie is echt gelukt. Het ademen door de neus is nu gevoelig verbeterd. Het duurde echter tot eind mei vooraleer ik weer aan lopen kon denken. Enkele maanden later liep ik dan een stressfractuur aan het bovenste deel van de voet op. Dat was echter niet helemaal de schuld van de atletiek. Op vakantie liep ik een aantal keer op blote voeten de glijbaan naast het water op met alle gevolgen van dien. Hoe dan ook moest ik toch zes weken stoppen met lopen."

Begin mei nam Lukas in het Koning Boudewijnstadion aan zijn allereerste officiële wedstrijd deel. Op de Grote Prijs Fernand Mingels won

hij de tweede reeks van de 1.500 meter in 4'25"07. De dag voor de Brusselse massaloop zette hij zelfs aan in een 2.000 meter steeple. Hij won trouwens die wedstrijd in een tijd van 6'57"26. "Natuurlijk koester ik een aantal ambities in mijn sport. Leg ik me voorlopig in de club nog toe op het kortere werk op de piste, dan hoop ik eerlang te kunnen overschakelen naar de langere afstanden. Op de piste heb ik vooral 3.000 en 5.000 meter voor ogen. Op de weg wil ik vooreerst mijn focus leggen op de 10-kilometerlopen. Op lange termijn hoop ik dan ooit mijn ding te kunnen doen op de halve marathon. Maar ook op studiegebied wil ik het sporten hoog in het vaandel houden. Een keuze heb ik nog niet gemaakt, maar studies Lichamelijke Opvoeding of Kinesitherapie zie ik zeker wel zitten."

Willy Goossens

INFORMATIEF

Vragen aan ... meneer Delchambre

Wat zou u veranderen als u één dag minister van Onderwijs was?

'Ik zou veel meer inzetten op meertalig onderwijs. België is op dat vlak een complex land, maar onze meertaligheid is een troef die we veel meer moeten uitspelen, al vanaf jonge leeftijd. Dat geldt zeker voor een Brusselse school als de onze.

Welk project zou u graag nog op poten zetten?

Uitwisselingen met scholen in het buitenland. Ik geloof dat er al zoiets bestaat op onze school, maar ik zou het graag uitbreiden naar een groter aantal leerlingen in de hogere jaren.

Hoe zou u een ideale leerling omschrijven?

Het belangrijkste is respect: respect voor medeleerlingen

en voor de leraar. Alleen zo kan een les goed verlopen.

Welk geluid op school vindt u het leukst of minst irritant?

De schoolbel vind ik verschrikkelijk. Misschien

kunnen we ooit brainstormen over een leuk deuntje in plaats van die bel.

Wat eet u het liefst tijdens de middagpauze?

's Morgens en 's avonds eet ik uitgebreid, maar 's middags eet ik nooit veel: wat skyr of een wrap. Anders word ik wat suf, en dat is niet ideaal als ik daarna nog les moet geven.

Heeft u een ritueel voordat u een les begint?

Ja. Ik lees altijd het laatste nieuws in de kranten, zodat we een interessant onderwerp hebben voor de bespreking van de actualiteit.

Was er ooit een moment waarop u twijfelde aan uw job?

Twijfel maakt deel uit van het leven, zowel professioneel als privé. Als een les moeilijk

verliep, bekijk ik thuis hoe ik die les of situatie anders of beter had kunnen aanpakken.

Wat wilde u worden toen u kind was, en hoe bent u uiteindelijk leerkracht geworden?

Tot mijn achttiende wilde ik leraar worden, maar daarna kreeg ik andere ideeën en kon ik moeilijk kiezen. Ik ben rechten en politieke wetenschappen gaan studeren, met een sterke focus op geschiedenis, maar het idee van lesgeven is altijd gebleven.

Hoe voelde uw allereerste dag als leerkracht?

Niet zo stresserend. Ik had een déjà-vugevoel van mijn eigen eerste schooldag als leerling. Het was spannend, maar vooral leuk.

Heeft u een talent of hobby waar bijna niemand op school iets van weet?

Ik teken graag. Vroeger zat ik op de kunstacademie en ik hou ook van opera.

Wat was uw favoriete vak op school?

Geschiedenis en talen. Ik heb ook een jaar in Berlijn gewoond.

Wat is het grappigste moment dat u ooit in de klas hebt meegemaakt?

Een leerling zat plots vast in een kast, op mijn vorige school.

Wat vindt u het moeilijkste aan lesgeven?

Time management. Je hebt maar vijftig minuten om alles te doen wat nodig is.

Hoe zou een volledig vrije les er voor u uitzien?

Voor geschiedenis zou ik meer buitenlessen geven en meer uitstappen organiseren. In het middelbaar zou ik ook graag stages voor leerlingen integreren.

Wat motiveert u elke dag om voor de klas te staan?

Ik krijg veel energie van leerlingen: hun interesse,

nieuwsgierigheid en enthousiasme. Ik vind het boeiend om hen mee te helpen vormen tot volwassenen.

Waar bent u het meest trots op in uw carrière?

Ik heb in de politiek gewerkt en in dat kader ooit in BOZAR een groot evenement en een kunstveiling georganiseerd.'

Welk boek zou volgens u iedereen eens moeten lezen?

Een klein leven van Hanya Yanagihara.

Bij welke collega zou u zelf graag een les volgen?

Bij mevrouw De Wolf of meneer Lagae.

Wat is uw favoriete vakantiebestemming?

Zuid-Afrika.

Romane Willem 4 LA A
Mathilde Hebbo 4 LA A

INFORMATIEF

Vrijwilligerswerk in Ivoorkust: verrijkend maar niet altijd gemakkelijk

Mats Hovelaque studeerde vorig schooljaar af aan het college. In tegenstelling tot de meeste leerlingen koos hij er voor om zich direct na zijn middelbare studies te engageren als vrijwilliger en zo nu al zijn steentje bij te dragen tot een betere wereld. Mats werkt momenteel in Afrika, een beetje moeilijk dus om een face to face interview af te nemen. Daarom interviewde Lucas zijn broer via Whatsapp.

Wat heeft jou tijdens je zesde jaar op SPC het meest gevormd en voorbereid op de keuze om vrijwilligerswerk te gaan doen?

Ik denk dat de richting humane wetenschappen die ik sinds het vijfde jaar volgde een impact heeft gehad op mij en mijn keuze.

Ik vond het heel interessant: de lessen filosofie, psychologie en sociologie,

politiek. Ik heb die vakken altijd graag gevolgd. Het bracht me nog meer in verbinding met alles wat te maken heeft met de mens. Ik had ook heel inspirerende leerkrachten die hun vak met passie gaven.

Je koos ervoor om een jaar vrijwilligerswerk te

doen. Wat was voor jou het beslissende moment waarop je wist: "Dit is wat ik wil doen."

In juli vorig jaar heb ik een kamp gedaan van *jeugdwerk Don Bosco*. We kregen een opleiding van 15 dagen om ons voor te bereiden op het jaar vrijwilligerswerk.

Voor dit kamp plaatsvond was ik nog niet zeker of ik wel een jaar weg wilde. Het kamp heeft me geraakt en betekende veel voor mij. Ik ging samen met andere jongeren naar het migrantenkamp in Calais, een stadje aan de Noordzee in Frankrijk, waar veel migranten de oversteek proberen te maken naar het Verenigd Koninkrijk.

Met de betrokken mensen in gesprek gaan, hen helpen, samen lachen en dansen deed veel met me. Hen tonen dat ze ertoe doen ...

Het was een heel diverse groep met onder andere mensen uit Gaza. Dan beseft je pas wat oorlog/genocide allemaal veroorzaakt.

Ik zal het kamp nooit vergeten. Het was super leuk en interessant. Na het kamp besloot ik om vrijwilligerswerk te doen.

Je werkt nu in Ivoorkust. Hoe verschilt het dagelijkse leven in Ivoorkust met dat van België en wat heb jij daar persoonlijk uit geleerd?

Ik merk inderdaad wel verschillen tussen de twee landen. Wat ik heel erg apprecieer hier, is dat er echt een familiale sfeer heerst. Ik noem iedereen hier 'maman, papa, tonton, tanti'... Zo gaat dat hier en ik vind dat iets moois.

De mensen nemen het hier voor elkaar op en zijn behulpzaam. Ik zeg niet dat dat in België niet het geval is, helemaal niet, maar hier merk ik dat harder op, de mensen zijn minder gesloten.

Er kan iemand bij je in huis vallen zonder te verwittigen en mee-eten, geef toe: in België plannen we afspraken altijd goed op voorhand in. En dan eet ik met mijn vrienden uit hetzelfde bord.

De mensen hier zoeken altijd schaduw op, in tegenstelling tot België.

Hier is veel minder structuur dan in België. Ze zijn hier ook veel minder goed georganiseerd. Daar had ik het in het begin erg moeilijk mee. Na een tijdje begon ik het meer en meer te

accepteren en probeerde ik er rustig bij te blijven.

De mensen hier zijn minder gehaast wat eigenlijk ook goed is. We kunnen veel leren van de mensen hier, omgekeerd ook. Daar ben ik van overtuigd.

Ik heb hier geleerd om meer open te zijn tegenover anderen en mensen meer aan te spreken en naar ze toe gaan.

Een 'goeiedag' kan iemands dag goedmaken, het doet altijd deugd als iemand het tegen je zegt, nietwaar?

Vrijwilligerswerk brengt niet alleen mooie momenten, maar ook moeilijke periodes met zich mee. Welke uitdaging is je het meest bijgebleven, en hoe ben je daarmee omgegaan?

Het is een feit dat er veel moeilijke periodes zijn, bij mij toch. Wat voor mij het moeilijkste is, is de eenzaamheid die ik voel, natuurlijk was dat vooral in het begin toen ik hier net aankwam. Ik voelde me

anders en niet thuis maar stilletjes aan werd dat beter.

Als ik me in België verveel, kan ik makkelijk afspreken met vrienden, hier is dat anders natuurlijk ...

Ik heb al gesproken over de structuur die ik hier mis. De meeste tijd spendeer ik in een foyer, een klein internaat met moeilijke kinderen, grotendeels straatkinderen.

Het is niet altijd makkelijk om bij hen te zijn, maar ik tracht geduldig te blijven. Sommigen hebben niet echt een opvoeding gekregen en ze hebben weinig kansen gehad, dus heb ik begrip voor hun moeilijk gedrag.

Ik doe geen grootse dingen maar kleine dingen zijn ook goed: samen voetballen, lezen, spelletjes spelen, lachen, ... Dat is al goed denk ik dan. Ik voel wel dat ik voor die kinderen veel beteken, zij ook voor mij.

Op een moment was ik vrij ziek: malaria en een bacteriële infectie. Dat was heel zwaar en ook mentaal

niet makkelijk. Ik ben heel blij dat ik heb doorgezet met de hulp van vrienden, familie, ...

Ook aan mijn geloof hecht ik veel waarde. Het helpt me oprecht om te weten dat ik niet alleen ben in die moeilijke periodes en dat er altijd iemand naast me meewandelt en voor me zorgt: Jezus. Ik voel dat ook zo aan.

Welke vaardigheden of waarden die je op het SPC hebt meegekregen, gebruik je nu het vaakst tijdens je vrijwilligerswerk?

Ik denk doorzettingsvermogen, want het is niet altijd makkelijk. Mede dankzij SPC heb ik dat goed ontwikkeld. Empathie ook.

Wat zou je willen meegeven aan huidige SPC-leerlingen die twijfelen om een gelijkaardig avontuur aan te gaan?

Ik zou zeker zeggen dat ze er goed over moeten nadenken. Het is heel verrijkend, zeker, maar het is niet altijd makkelijk. Je

beseft pas wanneer je op de plaats bent toegekomen dat het de realiteit is dat het niet makkelijk is om alleen te zijn zonder jouw ouders, vrienden, familie, maar je leert snel mensen kennen.

Bedenk ook dat je niet altijd bezig bent. Soms moet je jezelf leren bezighouden en misschien kan je zo nieuwe talenten bij jezelf ontdekken.

Het leven is niet zoals in België, waar je altijd druk bezig bent met je vrienden. Je hebt hier meer rust, wat ook eens goed kan zijn. Je stelt jezelf vragen die je je anders nooit zou stellen.

Ik denk dat je door al deze 'ontdekkingen, vreugdes en moeilijkheden' heel hard groeit als persoon, ook door deze stilte die je vaak beleeft. Je moet leven zonder iets terug te verwachten, ook al krijg je veel terug :)

En een nieuw land ontdekken is ook altijd leuk natuurlijk!

Lukas Hovelaque
5 MTWE

Iedereen kent het skelet in het biolokaal van het Sint-Pieterscollege. Overdag staat het netjes in de hoek, vastgeschroefd aan zijn metalen standaard, met een houding die nooit verandert. Maar de laatste weken gebeurde er iets dat niemand hardop durfde te zeggen: het skelet had zijn gebruikelijke houding verlaten. Eerst dacht iedereen dat het verbeelding was. Tot de nacht van 19 december.

Die avond bleven de leerkrachten langer op school voor de deliberaties. In de gangen was het stil, de lichten waren uit, enkel de beamers kon je horen. Rond half negen hoorde iemand voetstappen op de eerste verdieping. Langzaam, maar luid. Alsof iemand zonder haast door de gang schreed. Maar er was niemand meer boven.

Toen twee leerkrachten de trap op liepen, zagen ze iets dat hen naar adem deed

happen: het skelet stond midden in de gang, rechtop, los van zijn standaard. De botten glansden in het zwakke zonlicht, en de schedel leek net iets te ver naar links gedraaid, alsof het hen had horen aankomen. Niemand durfde dichterbij te komen. Ze renden naar beneden, riepen de anderen, maar toen die boven gingen kijken, stond het skelet weer keurig in het biolokaal. Alsof het nooit weg was geweest.

De volgende ochtend werd het verhaal weggewuifd als een grap. "Iemand heeft het skelet verplaatst," zei de directie. "Niets om je zorgen over te maken." Maar de leerkrachten die het hadden gezien, wisten beter. Ze hadden niemand anders in de gangen gezien. Geen schaduw van een persoon. Alleen het skelet zelf, stil en rechtop in de gang, alsof het op weg was naar een bestemming die niemand kende.

CURSIEF

Het geluid van botten

Later die week ontdekte meneer de Schrijver dat er krassen waren op de vloer van de gang, precies ter hoogte van de plek waar het skelet had gestaan. Lange, dunne strepen, alsof metalen voetjes over de tegels hadden geschoven. Hij zei er niets over, maar hij keek sindsdien elke ochtend eerst naar het skelet voordat hij de les begon.

En nu fluisteren leerlingen dat het skelet soms 's nachts opnieuw gezien wordt. Niet rennend, niet dreigend, maar dwalend. Alsof het iets zoekt. Of iemand. En elke ochtend lijkt het net een paar centimeter anders te staan, alsof het langzaam maar zeker dichterbij de deur komt. Niemand weet hoe het beweegt.

Niemand weet waarom. Maar één ding is zeker: op het Sint-Pieterscollege is het 's nachts nooit helemaal stil.

Lissa Pint 4 LAb
Hajar Boufaida 4 LAa

ARCHIEF

À la recherche du temps perdu: mijmeringen van een oud-leerling

Al enkele keren hadden we de eer om in Schakel een artikel te mogen publiceren van Dirk Lahaye, oud-leerling en voormalig inwoner van Jette. In die artikels haalt hij herinneringen op aan zijn tijd op het Sint-Pieterscollege, waar hij van 1943 tot en met 1953 naar school ging. Ik sprak hem om het te hebben over zijn jeugd in Jette.

Dirk Lahaye, die ondertussen 89 lentes op zijn teller heeft, is een geboren en getogen Jettenaar, ondanks het feit dat zijn moeder Kempisch en zijn vader West-Vlaams was. Hij denkt duidelijk met veel plezier terug aan zijn jaren in het Sint-Pieterscollege. Zijn leerkrachten in het secundair onderwijs waren stuk voor stuk paters, en geen van hen had een pedagogisch diploma. Dat laatste werd

soms pijnlijk duidelijk tijdens de les, al spreekt mr. Lahaye nog steeds met veel lof over de begeestering die de leraren aan de dag legden. Zijn lievelingsvak was biologie; een vak dat hij slechts één schooljaar heeft gehad. Er waren nog wel meer zaken verschillend

van het huidige onderwijs. Zo waren er slechts drie afstudeerrichtingen in het middelbaar.

Wie de geschiedenis kent, had misschien al door dat de eerste jaren van mr. Lahaye aan het college getekend werden door de Tweede Wereldoorlog. Dat heeft duidelijk een impact gehad op hem, het leven stond een aantal jaar simpelweg stil. Het huis van een goede kennis van mr. Lahaye werd gebombardeerd, voedsel was schaars – er waren periodes dat er hele dagen enkel haring werd gegeten – en er heerste angst. Met name die angst is wat mr. Lahaye onthoudt van de oorlogsperiode; tot op de dag van vandaag blijft het onbehaaglijke gevoel hem bij van volwassenen die angstig

zijn maar dat proberen te verbergen voor de kinderen. De oorlog was tevens de aanleiding voor mr. Lahaye om zijn boek, De Ket van Jette, te schrijven. In eerste instantie wilde hij beschrijven hoe het was om kind te zijn in oorlogstijden. Uiteindelijk is het resultaat veel breder geworden dan dat. Hij vertelt over het Jette uit zijn tijd, het leven dat hij als ketje leidde met zijn leeftijdsgenoten.

Mr. Lahaye was graag in Jette blijven wonen, maar aangezien zowel hij als zijn zus naar Leuven trokken om te studeren was dat niet mogelijk. Mr. Lahaye studeerde geneeskunde, en hij deed dit – tegen de verwachtingen van zijn leraren in – met succes. Hij schreef een doctoraat over arbeidsongeschiktheid en gaf vele jaren les als professor.

Wat hij de scholieren van het Sint-Pieterscollege vandaag wil meegeven, is dat het belangrijk is een visie te kweken over wat ze later willen doen in het leven. Op die manier kan je een wereld

achterlaten die mooier is dan de wereld aan het begin van je leven. door naar mr. Lahayes boek, De Ket van Jette.

Anna Bloemen

Wie graag meer te weten wil komen over Jette, verwijs ik

